

סדר נשים | מסכת יבמות צ"ז | שבת פרשת בהעלותך (בישראל) / פרשת נשא (בחול) | ו"ב סיון תשפ"ב (11-5 יוני 2022)
Seder Nashim | Masechet Yevamot 90-96 | Shabbat Parashat Beha'alotcha (Israel) / Parashat Nasso (Chul) | 6-12 Sivan (Jun. 5-11)

Daf 90: AUTHORITY OF THE SAGES OF ERETZ YISRAEL

דף צ"ז: סמכות חכמי ישראל

When *Am Yisrael* received the Torah, God granted the sages of Israel power to interpret the *halachot* (laws) and *dinim* (statutes), and to learn from their reading of Torah the finer points of *mitzvot*. *Chachamim* were also given special authority to enact additional *issurim* (prohibitions) to help people distance themselves from Torah prohibitions, so they would not falter, Heaven forbid.

בשעם ישראל קבלו את התורה, ה' נתן כח לחכמי ישראל לדרוש בתורה הלכות ודינים וללמד ממנה את פרטי המצוות והאסורים. חכמים גם קבלו סמכות לתקן אסורים חדשים כדי לעזור לאנשים להתרחק מאסורי התורה, שלא יבטלו בהם, חלילה.

Chachamim were granted additional power to punish anyone who does not heed their instructions. The Talmud relates that during Greek rule there was a man who rode a horse on Shabbat, whom the *Chachamim* punished. Even though the *issur* that prohibits riding a horse on Shabbat is a rabbinic decree, the *Chachamim* decided to punish the man, because during that time many Jews were flagrantly disregarding the *mitzvot*, and it was necessary to caution the people to follow the path of the Torah and *mitzvot*.

חכמים קבלו כח מיוחד, שיש להם רשות להעניש את מי שאינו שומע לדבריהם.

התלמוד מספר שבתקופת היוונים היה אדם שרכב בשבת על סוס, וחכמים הענישוהו חמורות. אף על פי שהאסור לרכב על סוס בשבת הוא מדברי חכמים, החליטו חכמים להענישו כי יהודים רבים זלזלו במצוות באותה תקופה והיו צריכים להזהיר את האנשים שילכו בדרך התורה והמצוות.

Daf 91: SUNSHINE ON MOTZEI SHABBAT

דף צ"א: סמכות חכמי ישראל

In a case where a court erred and mistakenly taught a *halachah* that led the entire nation to violate an *issur* (prohibition), who would be obligated to offer a *korban chatat* (sin offering)? For example: Suppose that before the end of Shabbat a *beit din* told people the Sabbath day had already passed, meaning, that night had arrived, and therefore they announced: "Shabbat has passed. It is permissible to recite *havdalah* and to perform *melachot*" (labor prohibited on Shabbat).

בשעם ישראל קבלו את התורה, ה' נתן כח לחכמי ישראל לדרוש בתורה הלכות ודינים וללמד ממנה את פרטי המצוות והאסורים. חכמים גם קבלו סמכות לתקן אסורים חדשים כדי לעזור לאנשים להתרחק מאסורי התורה, שלא יבטלו בהם, חלילה.

Indeed, everyone listened to them, prayed *arvit* (evening service), conducted *havdalah* ceremonies, and everyone did labor. Then behold, suddenly, a great light appeared. It turned out that a huge cloud had obscured the sun, which had not yet even begun to set. It was still Shabbat, and the people had, in fact, desecrated it. Who was required to sacrifice a *korban* (offering) in such as case? **The answer is that every person who performed a *melachah* was required to sacrifice a *korban*.**

חכמים קבלו כח מיוחד, שיש להם רשות להעניש את מי שאינו שומע לדבריהם.

התלמוד מספר שבתקופת היוונים היה אדם שרכב בשבת על סוס, וחכמים הענישוהו חמורות. אף על פי שהאסור לרכב על סוס בשבת הוא מדברי חכמים, החליטו חכמים להענישו כי יהודים רבים זלזלו במצוות באותה תקופה והיו צריכים להזהיר את האנשים שילכו בדרך התורה והמצוות.

התורה והמצוות.

Daf 92: COMMUNAL SIN OFFERING

There is a *korban chatat* (sin offering) called **“Par He’Elem Davar shel Tzibbur.”** A person who committed an *aveirah b’shogeg* (unintentional transgression) was required to bring a *korban chatat* to the *Beit HaMikdash* to atone for the sin. However, if the great Sanhedrin in Jerusalem, which sat in the *Lishkat HaGazit* (Chamber of the Hewn Stone) of the *Beit HaMikdash*, mistakenly instructed people that it was permissible to violate a certain *issur* (prohibition), and most of the people did violate that *issur*, would everyone be required to offer a *korban*?

No! They would offer a *korban tzibbur* (communal offering), one *korban* to atone for everyone. This *korban*, the **“Par,”** indicates the requirement to offer a bull; **“He’Elem Davar”**— for a prohibition which the people violated due to unseen circumstances, it was not known the action was prohibited; **“Shel Tzibbur”**— for everyone in the community who transgressed.

דף צ"ב: "פר העלם דבר של צבור"

ישנו קרבן מיוחד ששמו: **“פר העלם דבר של צבור.”** אדם שעבר עברה בשוגג, צריך להביא קרבן חטאת לבית המקדש, כדי לכפר על החטא. אולם, אם הסנהדרין הגדולה בירושלים, שיושבת בלשכת הגזית שבבית המקדש, הורו בטעות לאנשים שמותר לעבור אסור מסוים ורוב האנשים עברו על האסור, האם כל אחד צריך להביא קרבן?

לא! מביאים קרבן צבור, קרבן אחד עבור כלם. קרבן זה הנו **“פר”** – מביאים פר, **“העלם דבר”** – על אסור שעברו עליו מפני שנעלם, לא היה ידוע, שהיה **“של צבור”** – עבור כל הצבור שחטא.

Daf 93: “AN ENTITY THAT HAS NOT YET COME INTO THE WORLD”

The *tannaim* and *amoraim* discussed the question of whether it was permissible to sell a *“davar she’lo ba la’olam”* (an entity that has not yet come into the world). On this *daf*, we learn several examples of items that do not yet exist.

Seller of the fruits of the palm tree: A person sells dates to a fellow before they grew. Those dates are considered **“davar she’lo ba la’olam,”** since they have not yet grown and do not yet exist.

Seller of a yet unacquired field: Reuven said to Shimon: “I’m going to sell you a field that does not yet belong to me, and the moment I acquire it, the field will be yours.” That field would be a **“davar she’lo ba la’olam,”** because when Reuven was selling it, the field was not yet his.

Likewise, **Emancipation of a slave:** A potential owner cannot emancipate a slave before actually acquiring that slave.

דף צ"ג: "דבר שלא בא לעולם"

התנאים והאמוראים דנו בשאלה האם אפשר למכור דבר שעדיין לא בא לעולם? בדף זה לומדים דגמאות אחדות לדברים שעוד לא באו לעולם.

מוכר פרות דקל: אדם מוכר לחברו תמרים של דקל, לפני שהם גדלו. התמרים הם **“דבר שלא בא לעולם,”** מפני שעדיין לא צמחו ואינם.

מוכר שדה שעוד לא קנה: ראוּבֵן אומר לשמעון – אמכור לך עכשיו שדה שעדיין לא שייכת לי, וברגע שאקנה אותה היא תהיה שלך. השדה הזו היא **“דבר שלא בא לעולם,”** כי בשראוּבֵן מוכר אותה היא עדיין לא שלו.

כך גם לשחרר את העבד לפני שקונים אותו.

Daf 94: WHEN ARE THE WITNESSES BELIEVED?

דף צ"ד: מתי מאמינים לעדים?

Two witnesses arrive at the *beit din* (court) and testify: "Reuven committed robbery on Sunday." The *beit din* examines and interrogates the two witnesses, and if it turns out that they are correct, then the *beit din* rules that Reuven is a thief and is obligated to pay for whatever he stole. Even if Reuven stands up and shouts: "That's incorrect. I did not steal," **the Torah believes the testimony of the two kosher witnesses interrogated by the *beit din*.**

אם באים שני עדים לבית דין ומעידים: "ראובן גנב ביום ראשון". בית הדין בודק וחוקר את שני העדים ואם מתברר שהם צודקים, הם פוסקים שראובן גנב ותיב לשלם את הגנבה. גם אם ראובן עומד וצועק: "לא נכון. לא גנבתי". **התורה האמינה לשני עדים כשרים שבית דין חוקר אותם.**

However, what is done if two other witnesses come later and testify differently from the first set of witnesses? If the second set of witnesses says: "We were with Reuven on Sunday, all day long, and he did not steal anything," that raises doubt. On one hand, there are witnesses who say he stole on Sunday, and on the other hand, there are witnesses who say he did not steal on Sunday. In such a case, the *beit din* does not obligate Reuven to pay anything, because there is doubt as to which witnesses are correct.

ואולם, מה עושים אם אחר כך באים שני עדים אחרים ואומרים אחרת מהעדים הראשונים? אם העדים השניים אומרים: אנחנו היינו עם ראובן ביום ראשון, כל היום, והוא לא גנב, נהיה יש עדים שאומרים שהוא גנב ביום ראשון ספק. מצד אחד

ומצד שני יש עדים שאומרים שהוא לא גנב ביום ראשון. במקרה כזה, אין בית הדין מחייב את ראובן, מפני שיש ספק אלה עדים צודקים.

Daf 95: WHEN IS ONE WITNESS SUFFICIENT?

דף צ"ה: מתי מאמינים לעד אחד?

Two witnesses are not always required. There are some matters for which one witness alone will suffice. Regarding matters of *issur* (prohibition), one witness is sufficient. For example, if one person approaches and says, "This food is *treif* (not kosher)," that person is believed. Likewise, if one witness says, "This food is kosher," that person is believed, and there is no need to wait until there are two witnesses.

לא תמיד צריך שני עדים. יש דברים שמספיק בהם עד אחד בלבד. על דברי אסור, מספיק עד אחד. למשל, אם בא עד אחד ואומר: "מאכל זה טרף", מאמינים לו. גם אם עד אחד אומר: "מאכל זה כשר", מאמינים לו, ואין צורך לחכות עד שיהיו שני עדים.

However, there are matters regarding which two witnesses are required and one witness is not enough. For example, if a woman arrives at the *beit din* (court) and says: "It's true that I was once married to Zevulun, but he gave me a *get* (divorce document). Therefore, since I am no longer his wife, I can now marry someone else." If this woman has only one witness who can testify on her behalf, the judges do not accept the testimony because it is unacceptable to reach a judgment on this matter based on the testimony of one witness.

אבל, יש דברים שבהם צריך שני עדים ואין די בעד אחד. למשל, אם אשה באה לבית הדין ואומרת: "נכון שפעם הייתי נשואה לזבולון, אבל הוא נתן לי גט ולכן אני כבר לא אשתו ועכשיו אני יכולה להתחתן עם מישהו אחר. אם לאשה הזו יש רק עד אחד שיכול להעיד על דבריה הדינים אינם מקבלים את עדותו, מפני שאי אפשר בנושא הזה להאמין לעד אחד.

Daf 96: BEWARE OF ANGER

דף ציוני: להזהר מן הכעס

The attribute of anger is a poor character trait. The Talmud recounts that a heated argument once broke out in a *beit midrash* leading to anger. Rabbi Yossi ben Kisma said: "I would be amazed if this *beit midrash* did not turn into a house of *avodah zarah* (idol worship), in the long run." The *Gemara* testifies that indeed that was the case. After some time, the site was used by the non-Jews as a house of *avodah zarah*. The Maharsha explains that human anger pushes aside the feet of the *Shechinah*, therefore the *Shechinah* departs from any place in which anger exists.

This story was told to Rabbi Yochanan by the *amoraim* because he expressed anger toward his disciples. However, Rabbi Yochanan said to them: "Anger among friends is *assur* (prohibited)". But a rabbi is permitted, and even required, to get angry with students, if need be, in order to educate them.

מדת הכעס היא מידה גרועה. התלמוד מספר, שפעם אחת פרץ ובוים גדול בבית מדרש שהביא לידי כעס, ורבי יוסי בן קיסמא אמר: "פלא יהיה בעיני אם בית המדרש הזה לא יהפך ברבות הימים לבית עבודה זרה". הגמרא מעידה, כי אכן כך היה ואחרי זמן המקום שמש את הגוים לבית עבודה זרה.

המהרש"א מסביר, שבני אדם שבועסים דוחקים את רגלי השכינה, ולכן השכינה מסתלקת ממקום שיש בו כעס. את הספור הזה ספרו האמוראים לרבי יוחנן, כי הוא כעס על תלמידו, אך רבי יוחנן אמר להם: כעס בין חברים - אסור, אך הרב רשאי וגם צריך לכעס על תלמידו, אם צריך, כדי לחנכו.

D'VAR TORAH: PARASHAT BEHA'ALOTCHA

דבר תורה: פרשת בהעלתך

Moshe stood strong and heroic and saved *B'nei Yisrael* from destruction after some of the greatest sins they committed in the wilderness. However, it was during their sin of cravenly lusting for meat cited in *Parashat Beha'alotcha* that Moshe Rabbeinu "breaks down" and says to God: "Kill me, please."

אל מול החטאים הגדולים ביותר שהיו במדבר - עמד משה בעז ובגבורה ואף סנגר והציל את בני ישראל מפליון. דוקא בחטא ההתאוות לבשר שבפרשתנו, "נשבר" משה רבנו ואמר לה' - "הרגני נא הרג".

Why precisely was Moshe overcome by *B'nei Yisrael's* wanton longing for meat? Regarding the *chet ha-egel* (sin of the [golden] calf), as well as other sins, *B'nei Yisrael* sought spirituality, but erred in the path they chose. Moshe knew that as long as they retained an aspiration toward spirituality, there was something to work on, and a direction toward which to aim. However, with the sin of the longing for meat, Moshe's spirit fell, because he saw that the spirit of *B'nei Yisrael* was eroded. Their search for spirituality was replaced by lowly materialistic pursuits. And this is where God's solution to the problem came from: "Gather together for me 70 elders of Israel." Meaning, it was not meat that should be distributed, but the spreading of Torah and wisdom among all the tribes by the elders of the community that would cause the wilderness to blossom and return *B'nei Yisrael* to their spiritual journey.

מדוע דוקא מול תאוות הבשר לא מחזיק משה מעמד? בחטא העגל ובחטאים אחרים, בקשו בני ישראל רוחניות אך טעו בדרך בה הם הלכו. משה ידע שכל עוד יש שאיפה אל הרוח - יש על מה לעבד ולאן לכוון. אולם, בחטא תאוות הבשר נפלה רוחו של משה כי ראה שרוחם של בני ישראל נשחקה, שכן החפוש אחרי הרוח החלף בנמיכות קומה של רדיפת החומר. ומכאן הגיע פתרונו של הקב"ה לבעיה - "אספה לי שבועים איש מזקני ישראל". לא בשר צריך לתת אלא הפצת התורה והרוח בכל השבטים על ידי זקני העדה, שניפריחו את השמחה ויחזירו את ישראל לחפש אחרי הרוח.